

[Holger Eriksen.]

vælgerkredse. Det mærkede vi allerede i 1939.

Nu siger det ærede medlem ganske vist, at man skulle have lov til at vælge mellem dem, der således var opstillet. Det ville blive et meget omfattende og omstændeligt system. For det første skulle man have udleveret den sædvanlige stemmeseddel, og den kan i store amter være temmelig lang, når man skal have alle kandidater på listen, men dernæst skulle vælgerne have udleveret en seddel, hvorpå hvert enkelt partis kandidater på rigslisten var opført. Man ville formodentlig blive nødt til at have denne stemmeseddel rullet op på en stok for overhovedet at kunne have med den at gøre. Det ville være uhyre upraktisk at anvende en sådan fremgangsmåde.

Jeg vil derfor hævde, at de bemærkninger, som det ærede medlem har gjort, tilsyneladende er rigtige, men i praksis vil det vise sig, at hvis man undersøger sagen, er det helt overflødigt at gøre sig den slags bekymringer. Rigsdagen skal nok som hidtil blive forsynet med de repræsentanter, som vælgerne måtte ønske sig, og det er i strid med demokratiets ånd, hvis man virkelig vil give sig til at lade partiledelserne som sådanne udpege et ikke ringe antal af medlemmerne.

Hans Thyge Jacobsen: Jeg vil ikke kunne stemme for det forelagte forslag til ændringer i grundloven, medmindre det under behandlingen her på rigsdagen undergår en sådan forandring, at der på en eller anden måde bliver bevaret et andetkammer. Jeg er principielt modstander af det rene etkammersystem, og jeg kan ikke fravige denne principielle modstand, selv ikke under indtrykket af, at der har kunnet samle sig en stor enighed her på rigsdagen mellem de forskellige partier om at gøre det. Jeg bliver for min persons vedkommende nødt til at fastholde mit principielle syn på tingene. Der må efter min opfattelse kunne skaffes udvej for en tokammerordning på en eller anden måde. Jeg kan ikke anerkende den udtalelse i den højtærede statsministers fremsættelsestale, hvori han siger, at man ganske vist i kommissionen har haft en lang række eksempler på tokammersystemer fra hele verden at studere,

men at man ikke har fundet noget, der kunne tilpasses danske forhold. Det skulle dog være mærkværdigt, om der ikke ud af hele denne masse af forskellige forfatningssystemer, der har tokammersystem, skulle kunne hentes noget, der kunne bruges til vore forhold til erstatning for det tokammersystem, vi nu har, og om hvilket jeg erkender, at det bør ændres. Jeg er ikke forsvarer for det nuværende system. Jeg erkender, at det nuværende landsting ikke på tilfredsstillende måde røgter funktionen som et tokammersystems vogter. Men fra denne erkendelse og til at gå over til at være tilhænger af det rene etkammersystem er dog et spring, et stort spring, jeg havde nær sagt et katastrofalt spring. Og selvom andre er i stand til at gøre det, er jeg det ikke; jeg bliver altså nødt til at fastholde dette mit synspunkt, at medmindre dette forslag efter endt behandling her på rigsdagen under en eller anden form får en ordning med tokammersystem, vil jeg ikke være i stand til at stemme derfor. Det er mit håb, at det forelagte forslag under behandlingen her på rigsdagen må gennemgå betydelige ændringer.

Nu er forslaget jo kommet i de rette hænder, i de ansvarlige hænder. Jeg vil hermed på ingen måde antyde, at ærede medlemmer, der har deltaget i kommissionsarbejdet, skulle have handlet ansvarsløst under deres arbejde, naturligvis ikke. Men under deres arbejde i kommissionen har de jo ikke haft besluttende myndighed; den besluttende myndighed er her, og her handles der altså nu med ansvarlighed overfor det endelige resultat.

Jeg må måske have lov til — men det skal være en ganske periferisk bemærkning — at påpege det underlige i, at sagen — efter hvad der bliver sagt fra regeringens side — skal føres så hurtigt igennem her på rigsdagen. Nu har kommissionen jo trællet i syv år for Rachel, men vi andre har indtil videre kun fået syv dage til at beundre hendes skønhed i; det er kun syv dage siden, kommissionens betænkning blev lagt på vort bord. Jeg vil give det ærede medlem hr. Martin ret i, at denne sag tåler ikke at få en forjaget og formel behandling her på rigsdagen. Med al anerkendelse af det arbejde, som kommissionens medlemmer har gjort, er det jo nu, sagen er sat til behand-